

[Henry Christensen.]

beklagelige i, at der ikke her i det høje ting er mulighed for et bredt samvirke om en virkelig egnsudviklingslov eller en indsats for egnsudviklingen her i landet. Det skyldes imidlertid efter min opfattelse, at man fra det tidspunkt, hvor der blev fremsat forslag om egnsudviklingsloven, så voldsomt koncentrerede sin indsats netop om et princip, om hvilket man måtte vide på forhånd, at man ville møde meget stærk modstand i oppositionen. Det har, så længe egnsudviklingsloven har eksisteret, og også under de nu overståede udvalgsforhandlinger mellem første og anden behandling været fastholdt, at det bærende element i egnsudviklingsloven måtte være bestemmelsen om, at staten eller en af staten institueret myndighed havde mulighed for at udpege enkelte virksomheder og enkelte projekter og favorisere dem med statslån, hvilket altså måtte være på bekostning af alle andre. Det er dette princip, der er stridspunktet i egnsudviklingsloven. Efter min opfattelse ville det i høj grad være muligt at samle bestræbelserne om en indsats og om foranstaltninger til en sund og fornuftig egnsudvikling, uden at man i så stor udstrækning byggede på det princip.

Gennemser man, hvad de medlemmer, der har haft sæde i udvalget, har været så lykkelige at have haft adgang til, nemlig det materiale, der viser, hvad det er for virksomheder, der har fået disse særlige statsbegunstigede favoriseringer, vil man opdage, at det fortrinsvis er nogle enkelte større virksomheder, om hvilke man måtte have al mulig grund til at tro, at de for en meget stor dels vedkommende kunne have klaret disse ting uden statens særlige begunstigelse. Det er det, der er det uheldige og forkastelige princip, og det er altså fredeles lovens hovedprincip.

Ser man på, hvad det er for virksomheder, der har fået disse statsgarantier, vil man se, at det er virksomheder, der ligger spredt ud over landet; og hvis man vil prøve at vurdere, hvilke krav man måtte stille til en moderne og rationel egnsudvikling, der virkelig ville være i stand til at sprede industrimulighederne mere her i landet, hvad vi vel alle ønsker, måtte man komme til et andet resultat end det, som er egns-

udviklingslovens. Jeg tror, at man måtte sigte imod i højere grad at koncentrere den nye industrialisering om visse nærmere afgrænsede områder i de arbejdsløshedsramte eller andre dele af landet fremfor at få en spredning, der i og for sig ikke kan være ønskelig, men som vi blot ved giver os en meget dårligere konkurrencemulighed fremtidig. Jeg må derfor være enig i det, som bl. a. Industrirådet har givet udtryk for i den henvendelse, udvalget har fået, at det i højere grad måtte være generelle foranstaltninger, der skulle træffes, fremfor i så stor udstrækning at udpege enkelte virksomheder og give disse en særlig favorisering.

Det er — det være sagt igen til det ærede medlem hr. Peter Nielsen — dette princip, der er hovedvanskeligheden for et samarbejde her i tinget. Hvis man havde været villig til at stryge dette princip, ville der have været meget at forhandle om, så ville der også være mange ting at gå mere i dybden med, end det er blevet tilfældet, fordi man har sat dette princip op som en mur, så vi ikke kan komme videre.

Resultatet er også blevet, at nok er der nu føjet nye ting til i loven, f. eks. drager man nu også de mindre kommuner med ind i administrationen af egnsudviklingsloven og tager særligt hensyn til, hvad der var disse kommuners ønsker. Men jeg henviser i særlig grad til den omfattende og begrundede redegørelse, vi har fået fra sognerådsforeningerne, der meget stærkt viser, hvor vanskelig en opgave det er, man her pålægger kommunerne, hvor man trækker dem med ind som led i erhvervsudøvelsen. Sognerådsforeningerne gør opmærksom på, at hvor udmærkede folk man end har blandt embedsmændene ude omkring i sognekommunerne, så er disse ikke udpeget og sognerådsmedlemmerne er ikke valgt ud fra kriteriet, hvor egnede de var til at lade kommunerne indgå i disse erhvervsbetonede opgaver, der pålægges dem, og der fremgår af denne redegørelse en lang række af de konsekvenser, det kan føre med sig, og hvor begrænset det er, hvis man gennemfører foranstaltningerne som foreslået, hvad man kan nå.

Nogen egentlig realitetsforhandling om disse ting er jo ikke mulig, så længe man i regeringen opretholder dette afgørende princip, jeg her har omtalt. Når det ærede